

Crítica

Mentre resti una petxina...

Antoni Riera

El títol d'aquesta columna remet a la resistència. És possible. Però també a la poesia. I a allò més nostrat. Més pròxim. Sigui com sigui, els qui hi varen ser, ja saben de què parlam. Aquest cap de setmana Manacor ha viscut un dels fets cívics, socials i nacionals més transcendents de la darrera dècada. La Banda Municipal de Música, amb Pere Siquier al capdavant, i amb la participació notable i indispensable del solvent Biel Oliver en els arranjament, presentava dissabte, i també diumenge, amb totes les entrades exhaurides, la rapsòdia musical *Siau qui sou!*, de Guillem d'Efak. Diumenge, justament, feia trenta anys de la seva representació, apoteòsica, sensible i engrescadora, a la Sala Imperial manacorina. La idea de Guillem d'Efak era que aquell muntatge pogués circular arreu de l'illa, per centres escolars, casals de cultura, etc. El projecte acabà arraconat a un calaix, ignorat per les autoritats del moment.

I què passa dissabte? Tornaren a retornar les paraules del bruixot manacorí, aquesta vegada al Teatre Municipal. Bartomeu Mestre exercí de rapsode, demostrant ofici i també capacitat de

commoure, d'emocionar, d'exaltar. La rapsòdia, tant en l'aspecte musical com també en el literari, presenta un crescendo obvi. Les primeres lectures exercides per mestre es feien escoltar, però ben pocs havien de sospitar que aquells versos historicistes i documentats ens abocarien a l'extasi i a l'apoteosi de la segona part de l'espectacle. Biel Majoral tornà a demostrar carisma i força a l'hora de cantar. Mirada profunda, esguard fendidor, veu rogallosa, i força madura amarada de terra i de país. El mestre de mestres algaidí canta amb el cor, i per això es fa escoltar. Especialment emotiva fou el *Vou-veri-vou* per a no dormir, escrit per un Guillem d'Efak ja malalt com a herència per a la Mallorca que deixava.

La vetlada, Defakiana cent per cent, s'havia encetat amb l'audició del començament del cèlebre pregó Fires i Festes de Guillem d'Efak. Més d'un minut de silenci absolut al pati de butaques escoltant les paraules del poeta i músic demostraven, ja de bon principi, la predisposició dels assistents a viure una nit èpica, en tots els sentits.

La soprano Maria Rosselló excel·lí en totes les seves intervencions, però, acompanyada per la banda aconseguir commoure un públic entregat davant

l'himne compost per Guillem d'Efak, un cant a la resistència, a la identitat, a l'autocestima i a l'autogovern. Ara només cal esperar que la feina feta per la Banda Municipal de Manacor, Bartomeu Mestre, Biel Majoral, Maria Rosselló, Delfi Mulet i Biel Torres no sigui debades. Primer, perquè es pugui tornar a representar arreu de Mallorca en dates ben pròximes i després perquè els qui hi foren i els qui no prenguin consciència que "tot està per fer, i tot és possible", com deia l'altre.

Mentrestant, un versos del *Siau qui sou!*:

*Mentre resti una petxina
aferrada a un marès,
Pitiüses i Gimnèsies
no han de menar por a res.
Tot quan un dia ens prengueren
contra pau i amistat,
contra honor i per la força...
Ara ens ho han de tornar.
No necessitam cappare
que ens duquin de la mà.
No som nins de mel i sucre
i ens sabem governar
El vell regne de Mallorques
mai no ens el faran bocins,
per això la història crida:
Siau que sou, mallorquins!*